

(...) Ítéletábla

Az ügy száma:

Pf.II.20.214/2021/4.

A felperes:

(felperes neve) (címe.)

A felperes meghatalmazott jogi képviselője:

(pártfogó ügyvéd neve) pártfogó ügyvéd ((címe))

Az alperes:

(...) Törvényszék (cím1

Az alperes meghatalmazott jogi képviselője:

Dr. Varga István ügyvéd (ügyvéd címe.)

A per tárgya:

Közhatalom gyakorlásával okozott kár

Az elsőfokú bíróság neve és a megfellebbezett határozatának a száma:

Szolnoki Törvényszék, 6.P.20.591/2020/19.

A fellebbezést benyújtó fél, a fellebbezés száma:

Felperes, 6.P.20.591/2020/20.

Í T É L E T:

Az ítéletábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 190 500 (százkilencvenezer-ötszáz) Ft másodfokú perköltséget.

Megállapítja, hogy a felperes képviselőjét ellátó (pártfogó ügyvéd neve) pártfogó ügyvéd díját 100 %-ban a felperes köteles viselni.

A feljegyzett 2 500 000 (kettőmillió-ötszázezer) Ft fellebbezési eljárási illeték az állam terhén marad.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

Indokolás

Tényállás

[1] A felperes és a perben nem álló (volt élettárs neve) 1992. novemberétől 2002. november elejéig élettársi kapcsolatban éltek. (volt élettárs neve) 1988. április 1-től egyéni vállalkozói tevékenységet folytatott, amelybe a felperes 1994. augusztus 1. napjától kezdődően különböző jogviszonyok keretében szintén bekapcsolódott.

[2] A felperes a (...) Járásbíróságon 2011. június 8. napján (.....) számon benyújtott keresetében kérte, hogy a bíróság kötelezze (volt élettárs neve) alperest 10 000 000 Ft és annak 2011. március 30. napjától járó késedelmi kamata, továbbá perköltség megfizetésére, amely összeg az élettársi kapcsolat megszűnésekor a közösen működtetett vállalkozás 20 000 000 Ft értékének a közreműködése arányában öt megillető hányada. A vállalkozói vagyoni értékét a 2002. évi adóbevallás adataiból vezette le.

[3] A per alperese a kereset elutasítását kérte. Egyebek mellett vitatta a vállalkozás közös vagyoni jellegét, és beszámítási kifogást is előterjesztett.

[4] A járásbíróság eljárása során (szakértő 1. neve) igazságügyi könyvszakértőt rendelte ki az egyéni vállalkozás vagyonának (tárgyi eszköz, árukészlet, pénzeszköz) meghatározására az életközösség létesítésének és megszűnésének időpontjára. A szakértő többször kiegészített szakvéleményében megállapította, hogy a per alperesének iratmegőrzési kötelezettsége az 1990. évi XCI. tv. 36. § (3) bekezdése alapján 2008. december 31. napján megszűnt, így a szakvélemény kizárólag a rendelkezésre álló adóbevallásokon alapulhatott. Az adóbevallásokban nem szerepelt adat vagyoni értékű jogra, és az 1992. novemberi eszközállományra, mert utóbbi tekintetében bevallási kötelezettség az egyéni vállalkozót csak 1999. évtől terhelte. A bevallás alapján a tárgyi eszközök tényleges köre nem állapítható meg, abban ugyanis kizárólag az eszközök éves nyitó- és záró (nettó) értékét, valamint az amortizációt kellett feltüntetni. A vállalkozás pénzeszközeiről pedig a személyi jövedelemadó bevallásokban nem kellett nyilatkozni.

[5] A járásbíróság a 140. sorszámú ítéletében a keresetet elutasította és kötelezte a felperest a per alperese részére 635 000 Ft perköltség megfizetésére, rendelkezett továbbá az eljárási illeték és állam által előlegezett költség viseléséről.

[6] A jogvita érdemét illetően rámutatott, az egyéni vállalkozás vagyona az e tevékenységet folytató magánvagyonának körével és értékével esik egybe. A többször kiegészített szakvélemény alapján azonban az egyéni vállalkozás életközösség megszűnésekor tárgyi eszközeit, leltárkészletét, vagyoni értékű jogait és pénzeszközeit nem lehet megállapítani. Hangsúlyozta, a kiegészítő véleményből kitűnően a vállalkozás pénzügyi eredményességének kimutatását a személyi jövedelemadóról szóló törvény az egyéni vállalkozó esetén nem ismeri. Rámutatott, hogy a felperes nem terjesztett elő vagyonomérleget, nem sorolta fel az életközösség megszűnésekor meglévő, a per alperesének egyéni vállalkozásában működtetett, az élettársak közös tulajdonát képező ingóságokat, pénzeszközöket, vagyoni értékű jogokat. Utalt arra, a közös vagyoni megosztása során nem az adóbevallásban szereplő, hanem a tényleges forgalmi értéknek van jelentősége. Az alperes tulajdonát képező gépjárművek értékére a felperes szakértő kirendelését nem kérte. Erre tekintettel kizárólag a vállalkozói bankszámla egyenlege, valamint az alperes magánbankszámláján lévő összeget tekintette az élettársak közös vagyonának. Megállapította,

az ebből felperest megillető összeg meghaladta az alperes által beszámítani kért és felperes által is elismert összeget, ezért a keresetet elutasította.

[7] A felperes fellebbezése alapján eljáró (...) Törvényszék (.....) számú ítéletében az elsőfokú bíróság ítéletét részben, akként változtatta meg, hogy élettársi közös vagyon megosztása jogcímén kötelezte a per alperesét a felperes részére 310 360 Ft megfizetésére. Megváltoztatta az elsőfokú ítélet perköltség és eljárási illeték viselésére vonatkozó rendelkezését. A felperes által fizetendő elsőfokú eljárási illetéket 581 400 Ft-ra felemelte, és az alperesnek fizetendő perköltséget 589 000 Ft-ra leszállította. Ezt meghaladóan az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyta. Kötelezte a felperest az alperes 297 800 Ft másodfokú perköltségének, valamint 775 200 Ft fellebbezési eljárási illetéknek a megfizetésére.

[8] Alaptalannak találta a felperesnek a szakértői vélemény ellentmondásosságával és aggályosságával kapcsolatos, a szakértő személyére, a tárgyaláson való meghallgatásának mellőzésére és az általa indítványozott szakértő kirendelésének elmulasztására vonatkozó érveit. Egyetértett az elsőfokú bíróságnak azzal a megállapításával, hogy a szakértői vélemény elkészítéséhez csak az éves adóbevallás adatai álltak rendelkezésre. A részletesebb könyvszakértői vélemény elkészítéséhez elengedhetetlen okiratok hiánya a felperes igényérvényesítésének késedelmére vezethető vissza. Az adóbevallásokból pedig a közös vagyont képező ingóságok köre nem volt megállapítható.

[9] A felperes felülvizsgálati kérelme alapján eljáró Kúria Pfv.II(ítélet száma). számú ítéletében a jogerős ítélet hatályában fenntartotta, marasztalta a felperest a perbeli alperes 127 000 Ft felülvizsgálati eljárási költségében. Kötelezte továbbá 969 000 Ft felülvizsgálati eljárási illeték megfizetésére. Osztotta a jogerős ítéletnek a szakértői véleménnyel szemben támasztott, a korábbiakkal megegyezően fenntartott felperesi aggályokkal kapcsolatos álláspontját. A jogvita érdemét illetően hangsúlyozta, az egyéni vállalkozás esetén a felperes által hivatkozott értékelkedés mint a vállalkozás értékének emelkedése fogalmilag kizárt, vagyongyarapodásként csak az aktív vagyontárgyak körének bővülése, illetve értékük emelkedése értelmezhető, a felperes azonban vagyonszerűséget nem állított fel.

[10] A jogerős ítélet ellen a felperes a (...) Járásbíróságon perújítási kérelmet terjesztett elő, új bizonyítékként (szakértő 2. neve) igazságügyi szakértő által készített szakvéleményre alapítottan. A bíróság perújítási kérelmet 10. sorszámu – a (...) Törvényszék (határozat száma) számú határozatával jogerőre emelkedett – végzésében, mint érdemi tárgyalásra alkalmatlant elutasította a perújítási határidő elmulasztása miatt.

A kereseti kérelem és az alperes védekezése

[11] A felperes a (...) Törvényszéken 2020. június 16. napján előterjesztett keresetében kérte, hogy kötelezze a bíróság az alperest 37 914 806 Ft tőke és 36 818 806 Ft után 2015. január 19. napjától, 1 096 000 Ft után 2015. december 1. napjától járó késedelmi kamat megfizetésére. Állította, kára az élettársi kapcsolat megszűnéskori közös vagyon fele összege, azaz 11 087 500 Ft, amelyet (szakértő 2. neve) által készített és keresetleveléhez csatolt igazságügyi szakértői véleményre alapított. Érvényesíteni kívánta továbbá 23 487 906 Ft összegben a vállalkozásból származó tiszta haszon fele összegét 2003-2011. évekre vonatkozóan. További kára – összesen – 3 339 400 Ft összegben az előzményi perekben őt terhelő perköltség összege.

[12] Keresetét – jogalapjának pontosításával – a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. tv. (a továbbiakban: Ptk.) 339. § (1) bekezdésére, 349. § (1) és (3) bekezdésére,

valamint 301. § (1) bekezdésére alapította. Keresetének indokolása szerint az alperes az élettársi közös vagyon megosztása iránti perben a polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. tv. (a továbbiakban: rPp.), valamint a házasságról, a családról és a gyámságról szóló 1952. évi IV. tv. (a továbbiakban: Csjt.) rendelkezéseinek megsértésével járt el. Sérelmezte, az eljáró bíróság figyelmen kívül hagyta, hogy az életközösség egyes időszakaiban az élettársa nem, vagy csak a minimálbérnek megfelelő jövedelemmel rendelkezett, míg ő munkaviszonya alapján az átlagjövedelem dupláját is megkereste, ebből finanszírozták a háztartás költségeit, a vállalkozásban keletkezett haszon pedig a vállalkozás fejlesztésére került felhasználásra. Megítélése szerint a jogszabályi rendelkezések alapján nem kellett bizonyítani az életközösség kezdetére vonatkozó vagyoni értéket, vagy ha igen, akkor annak bizonyítása nem őt, hanem élettársát terhelte. Érvelése szerint nem volt szükség szakértő kirendelésére, mert a 2002. évi adóbevallás adatai és a peranyag megfelelő információt tartalmazott az életközösség megszakadásakor érték megállapításához. Ugyanakkor az eljáró bíróság a szakértő feladatainak meghatározása során az igazságügyi szakértői tevékenységről szóló 2005. évi XLVII. tv. (a továbbiakban: Szaktv.) 16. §-ának megsértésével járt el, amikor tényként közölte a szakértővel, hogy csak az éves adóbevallások állnak rendelkezésre, és arra utasította a szakértőt, hogy a rendelkezésre álló iratokból dolgozzon. Ezzel a bírósági „szakkérdésbe avatkozott”. A szakértő feladatának meghatározása egyrészt teljesíthetetlen, másrészt felesleges és okszerűtlen volt. Hangsúlyozta, a bíróság ítéletében írtakkal szemben a szakvéleményben nem szerepelt olyan megállapítás, hogy más irat nem állt rendelkezésre, azt a szakértő erre vonatkozó kérdés hiányában nem is vizsgálta. Az eljáró bíróság nem ismerte fel, hogy a szakvélemény nem felelt meg az igazságügyi szakértői működésről szóló 31/2008. (XII. 31.) IRM rendelet előírásainak és a szakma szabályainak sem, ennek ellenére azt aggálytalanul fogadta el. Állította, a szakvélemény készítésének időpontjában a tárgyi eszközök körének és értékének meghatározása teljes egészében lehetséges lett volna, ha a szakértő a törvényi előírások betartásával készíti el véleményét.

[13] A bíróság ítéletének indokolásában a szakvéleményre hivatkozva állapította meg, hogy a kérdéses vagyoni értékeket nem lehet meghatározni, ilyen megállapítás azonban a szakvéleményben nem szerepel.

[14] Álláspontja szerint a másodfokú bíróság is szakkérdésben mondott véleményt, amikor megállapította, hogy nem készülhetett olyan szakvélemény, amely alkalmas lett volna a közös vagyon körének a bizonyítására. Ezt cáfolja a keresetlevél mellékleteként csatolt szakvélemény, amely ugyanazokból a dokumentumokból készült. A bíróságnak a perben nem könyvvizsgálat, hanem értékbecslőt kellett volna kirendelnie.

[15] Összességében – érvelése szerint – a per során olyan okszerűtlen intézkedések történtek, és olyan lényeges intézkedések maradtak el, illetve egyértelmű előírásokat hagytak figyelmen kívül az eljáró bíróságok, amely miatt nem a valós tényállásra alapítottan hozták meg döntésüket. Mindez olyan kirívóan súlyos jogalkalmazási hiba, amely az alperes kártérítési felelősségét megalapozza.

[16] Az alperes ellenkérelmében a kereset elutasítását kérte. Elsődlegesen a követelés elévülésére hivatkozott. Részletesen kifejtett indokai szerint a kártérítési felelősség a Ptk. 339. § (1) bekezdésében és 349. § (1) bekezdésében írt jogszabályi feltételei sem állnak fenn. Hangsúlyozta, a fél számára kedvezőtlen döntés meghozatala nem minősül károkozó magatartásnak. Hivatkozott továbbá arra, hogy a következetes bírói gyakorlat szerint csak a kirívó jogsértés alapozza meg a jogalkalmazói kártérítési felelősséget. Megítélése szerint a felperes a jelen pert alternatív jogorvoslati fórumként kívánja felhasználni az élettársi közös vagyon megosztása iránti keresetét elutasító döntéssel szemben, a bírósági jogkörben okozott kártérítés iránti igény érvényesítése azonban nem jelenthet új jogorvoslati fórumot, az alapperbeli döntés ebben a perben nem vizsgálható felül.

[17] Vitatta a kereset összecszerűségét is. Álláspontja szerint a szakvélemény nem alkalmas a felperes kárának az alátámasztására. Perköltségét a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet (a továbbiakban: IM r.) 3. § (2) bekezdése és 4/A. §-a alapján 1 337 444 Ft + áfa összegben számította fel.

Az elsőfokú ítélet

[18] Az elsőfokú bíróság ítéletében a keresetet elutasította és kötelezte a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 538 480 Ft perköltséget. Megállapította, a felperes képviselőtét ellátó pártfogó ügyvéd díját az állam viseli azzal, hogy a pártfogó ügyvédnek a 2021. február 17-i tárgyaláson való megjelenésével 7270 Ft igazolt költsége merült fel. Kimondta, hogy a felperes a perben teljes egészében pervesztes. Megállapította, hogy a feljegyzett 1 500 000 Ft eljárásí illetéket az állam viseli.

[19] Alaptalannak találta az alperes elévülési kifogását. Határozatának a jogvita érdemét érintő indokolása szerint az alapperben eljár bíróságok által hozott döntések jogellenessége nem bizonyított, ebből következően kizárt, hogy a jogerős ítélet tartalma az alperes kártérítési felelősségét megalapozná. Részletesen kifejtette a döntések helyességével és az alperes terhére rótt magatartások jogellenessége alaptalanságával kapcsolatos álláspontját. Lényegesnek tekintette, hogy a fellebbezés alapján eljár másodfokú bíróság és a Kúria is megalapozottnak találta az elsőfokú ítéletet alaptalannak ítéelve a felperes szakvéleménnyel kapcsolatos kifogásait.

[20] Egyetértett az alperes álláspontjával, hogy a bírósággal szemben indított kártérítési per nem jelenthet a fél számára új jogorvoslati fórumot, figyelemmel a bíróságok szervezetéről és igazgatásáról szóló 2011. évi CLXI. tv. (továbbiakban: Bszi.) 2. és 6. §-ában írt rendelkezésekre.

[21] A kereset elutasítása következtében a felperest kötelezte perköltség megfizetésére azzal, hogy az alperes által felszámított az IM rendelet szerint meghatározott összeget a 3. § (6) bekezdése alapján 50 %-kal mérsékelte.

A fellebbezés és fellebbezési ellenkérelem

[22] A felperes fellebbezésében az elsőfokú ítélet keresete szerinti megváltoztatását kérte. Érvélese szerint az elsőfokú bíróság a tényekből téves következtetést vont le, továbbá figyelmen kívül hagyta az általa bizonyítékként csatolt (szakértő 2. neve) által készített szakértői véleményt, ezért az ítélet sérti a Ptk. 339. § (1) és 349. § (1), (3) bekezdését.

[23] Előadta, az elsőfokú bíróság megállapításával szemben konkrétan megjelölte, melyek azok a jogsértések, amik igazolják az alapperben hozott döntések jogellenességét. Megismételte a keresetlevélben előadottakat. Kiemelte, a bíróság számára a szakértő kirendelése előtt rendelkezésre álltak a 2002. évi adóbevallás adatai, annak alapján a vállalkozás életközösség megszakadásoki értéke meghatározható, ezt a csatolt szakvélemény egyértelműen igazolja. Hangsúlyozta, hogy az eljár bíróságok döntésük meghozatalakor figyelmen kívül hagyták a szakvéleménnyel szemben támasztott aggályokat.

[24] Téves az az ítéleti megállapítás, hogy a jogorvoslati lehetőségek kimerítése után a jogerős határozat vitatásáról van szó jelen perben, mert a közhatalmi jogkörben okozott kár megállapításánál az eljáró bíróság a korábbi jogerős döntés függvényében dönt arról, hogy történt-e olyan bírói hiba, mely megalapozza az alapper bíróságának a felelősségét. Állítása szerint a kereseti kérelemben bizonyította az alapperi bíróság kirívóan súlyos jogalkalmazási

hibáját, a bizonyítékok téves értékelését, az okozati összefüggést a bekövetkezett kár és az alapperben eljáró bíróság magatartása között, ezért kártérítési felelőssége fennáll.

[25] Az alperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását és a felperes perköltségben való marasztalását kérte. Perköltségként az IM rendelet 3. § (2) és (5) bekezdése, valamint 4/A. § (1) bekezdése alapján 668 722 Ft + áfa, összesen 849 277 Ft ügyvédi munkadíjat, és a tárgyaláson való megjelenéssel tárgyalásonként 4440 Ft útiköltséget számított fel.

[26] Fenntartotta az elsőfokú eljárásban előadott védekezését. A fellebbezés kapcsán kiemelte, az kizárólag az elsőfokú eljárás során már előadott, az alapperbeli szakvéleménnyel és eljárással kapcsolatos felperesi álláspontot ismétli meg, arra azonban nyilatkozatot nem tartalmaz, hogy ez mennyiben és milyen okból adhat alapot az elsőfokú ítélet megváltoztatására. Nem felel meg a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. tv. (a továbbiakban: Pp.) 371. § (1) bekezdés d) pontjában írt tartalmi feltételeknek sem, mert a felperes érdemben nem jelölte meg azt az anyagi, illetve eljárási jogszabálysértést, amelyre a fellebbezését alapítja. A felperes nem adta indokát annak, hogy a csatolt szakvélemény mennyiben és miként bizonyítja a perbeli alperessel szembeni igényét. Utalt arra, a kereseti kérelem önmagában bizonyításra nem alkalmas, csupán azt juttatja kifejezésre, hogy a felperes nem ért egyet az alapperben hozott ítélettel.

Az ítéltábla döntésének indokai

[27] A fellebbezés alaptalan.

[28] Az alperes fellebbezési ellenkérelmére tekintettel az ítéltáblának elsődlegesen abban a kérdésben kellett állást foglalnia, hogy a felperes fellebbezése érdemben elbírálható-e.

[29] A Pp. 370. § (1) bekezdése szerint a másodfokú bíróság felülbírálati jogkörét – a (2) – (4) bekezdésben foglalt eltérésekkel – az erre irányuló fellebbezési kérelemre, csatlakozó fellebbezésre, ellenkérelemre, azok korlátai között gyakorolja. Ilyen korlátnak minősülnek a 371. § (1) bekezdés a) – d) pontjában megjelölt tartalmi követelmények körében előadottak. A 371. § (1) bekezdés d) pontja alapján a fellebbezésben fel kell tüntetnie azt az anyagi, illetve eljárási jogszabálysértést, amelyre a fellebbező a fellebbezését alapítja, kivéve, ha a felülbírálati jogkör gyakorlásának nem feltétele a jogszabálysértés. Lényeges e tekintetben, hogy a Pp. fenti 2021. január 1. napjától hatályos és a jelen fellebbezés tekintetében irányadó rendelkezése nem követeli meg az anyagi és eljárási jogszabálysértés jogszabályszerű megjelölését. A fellebbezésben a felperes feltüntette az elsőfokú bíróság által – álláspontja szerint – megsértett anyagi jogszabályokat, a Ptk. 339. §-t és 349. §-t. Az előadottakból megállapítható, hogy álláspontja szerint az elsőfokú bíróság megsértette a Pp. 279. §-át is, mert a rendelkezésre álló bizonyítékok alátámasztják az alperes kártérítési felelősségének fennálltát. Mindezek figyelembevételével nincs eljárásjogi akadálya az elsőfokú ítélet érdemi felülbírálatának.

[30] Az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen állapította meg, abból a jogszabályi rendelkezéseknek megfelelő következtetést vont le, ezért az ítéltábla döntésével egyetért.

[31] A fellebbezés kapcsán az alábbiakra mutat rá:

[32] A bírósági jogkörben okozott kár megtérítésének feltételei a Ptk. 339. §-a és a 349. § (1) és (3) bekezdése szerint: a jogellenesség, a kár, a jogellenes magatartás és a kár közötti okozati összefüggés, a felróhatóság, továbbá az, hogy a kár rendes jogorvoslással nem

volt elhárítható. E feltételek konjunktívák, bármelyik hiánya kizárja a kártérítési felelősség megállapíthatóságát.

[33] A felperes kárigényének 11 087 500 Ft összegű tétele kifejezetten az alapper alperesével szemben az élettársi közös vagyon megosztásából származó igény. Ezt nem érinti a keresetek összecszerúségének eltérése. A felperes keresetében nagy számban sorolt fel az álláspontja szerint az alapperben eljáró bíróság által elkövetett jogalkalmazási hibákat, azonban keresetének indoklásából az állapítható meg, hogy kárigényét lényegében a vagyontársi igényt elutasító bírósági döntésre alapítja. 18. sorszámú beadványában egyértelműen úgy nyilatkozott, hogy a bíróság „érdemi döntésével fejtette ki károkozó magatartását”. Ezt támasztja alá az a tény is, hogy a felperes perújítási kérelmének indokai túlnyomórészt, az azt alátámasztó bizonyíték pedig teljes egészében megegyező a jelen perben az alperessel szemben érvényesített követelése indokaival és az azt alátámasztó bizonyítékkal.

[34] A következő ítélezési gyakorlat szerint azonban nyilvánvalóan alaptalan az a bírósági jogkörben okozott kár megtérítése iránti igény, amely a jogerős ítélet tartalmát jelöli meg a kereseti kérelem alapjaként (BH1993. 32). Ebből következően az ítélet tartalmától elválaszthatatlan eljárásjogi jogalkalmazás sem ad alapot a sérelmezett ítélet jogellenessége vizsgálatára, és erre alapítottan az eljáró bíróság elleni kártérítési igény érvényesítésére (BH2003. 65).

[35] Helyesen állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy a felperes által – több tekintetben általánosságban – felhozott, az alapeljárásbeli ítélet érdemét érintő jogszabálysértések vizsgálata újabb jogorvoslati fórumot jelentene, amelyet azonban az ítélethez fűződő anyagi jogerő hatás [1952. évi III. tv., (rPp.) 229. § (1) bekezdés, Pp. 360. § (1) bekezdés] és a Bszi. 2. § (1) bekezdése és 6. §-a kizár. Helytállóan állapította meg ezért az elsőfokú bíróság azt is, hogy az eljáró bírósággal szemben indított kártérítési per nem jelenthet új jogorvoslati fórumot a fél számára a kedvezőtlen döntést tartalmazó jogerős ítélet felülbírlatára (BH2003. 65, BH2009. 9., BDT2006. 1496).

[36] Mindemellett nem áll fenn az okozati összefüggés a felperes kára és az alperes terhére rótt jogszabálysértésekben megnyilvánuló jogellenes magatartás között. A felperes az alapperbeli keresetében megosztandó vagyontársi – egyebek mellett – az élettársa egyéni vállalkozásának életközösség megszűnés kori értékét jelölte meg és annak 1/2 arányú megtérítését kérte. Az eljáró bíróságok ítéleteikben megállapították, hogy az egyéni vállalkozás esetén a pénzügyi eredményesség – amely a felperes követelésének alapját képezte – a jogszabály által nem ismert fogalom. Az élettársi közös vagyon megosztásának alapját az életközösség alatt megszerzett beazonosítható, egyediesített vagyontárgyak képezhetik, és a vagyon megosztása a konkrét vagyontárgyak tényleges forgalmi, nem pedig a vállalkozás tárgyi eszközei könyv szerinti összeértéke alapulvételével történhet. Az egyéni vállalkozáshoz kapcsolódó vagyontársi igény elutasításának a fenti megállapítások képezték az alapját. A felperes e megállapításokhoz kapcsolódó kirívóan téves jogalkalmazásra azonban nem hivatkozott.

[37] Rámutat továbbá az ítéltábla, a csatolt magánszakértői vélemény a tárgyi eszközök könyv szerinti értékét és az ún. cégértéket határozza meg. A kifejtettek tekintetével tehát nem alkalmas a kár összecszerúségének megállapítására.

[38] Mindezen túlmenően a további kártételeket illetően utal az ítéltábla arra, nem állapítható meg az okozati összefüggés az elmaradt haszon, mint kárigény és az alperes terhére rótt magatartás között.

[39] Az alperes helytállási kötelezettsége a Kúria által a felperes terhére megítélt perköltség mint kár megtérítéséért a kártérítési felelősség további jogszabályi feltételeinek fennállta esetén sem lenne megállapítható.

[40] A kifejtettekre tekintettel az elsőfokú bíróság jogszabálysértés nélkül utasította el ítéletében a felperes keresetét, ezért azt az ítéltábla a Pp. 383. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

[41] A sikertelenül fellebbező felperest a Pp. 83. § (1) bekezdése alapján kötelezte az alperes által az IM rendelet alapján felszámított, de – a másodfokú eljárásban kifejtett ügyvédi tevékenység idő- és munkaigényességére figyelemmel – a 3. § (6) bekezdése alapján mérsékelt ügyvédi munkadíjból álló másodfokú perköltségének a megfizetésére.

[42] Az ítéltábla a Pp. 101. § (3) bekezdésében foglaltakra figyelemmel döntött a felperes képviselőjét ellátó pártfogó ügyvéd díjának viseléséről. A felperes teljes személyes költségmentessége folytán a feljegyzett fellebbezési eljárási illeték a Pp. 102. § (6) bekezdése alapján az állam terhéen marad.

[43] Az ítéltábla a fellebbezést a Pp. 376. § (1) bekezdése alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

Szeged, 2021. december 3.

Dr. Béri András sk.

Zanócné dr. Ocskó Erzsébet sk.

Dr. Lengyel Nóra sk.

a tanács elnöke

előadó bíró

táblabíró